TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. gegužės 27 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūra — Policijos ir teismų bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose — Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija — 50 ir 52 straipsniai — Ne bis in idem principas — Konvencija, įgyvendinanti Šengeno susitarimą — 54 straipsnis — Sąvokos „jau įvykdyta“ ir „faktiškai vykdoma“ bausmė“

Byloje C-129/14 PPU

dėl *Oberlandesgericht Nürnberg* (Vokietija) 2014 m. kovo 19 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2014 m. kovo 20 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą baudžiamojoje byloje prieš

Zoran Spasic

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, pirmininko pavaduotojas K. Lenaerts, kolegijų pirmininkai R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, M. Safjan, C. G. Fernlund, teisėjai A. Ó Caoimh, C. Toader (pranešėja), D. Šváby, E. Jarašiūnas, S. Rodin ir F. Biltgen,

generalinis advokatas N. Jääskinen,

posėdžio sekretorius I. Illéssy, administratorius,

atsižvelgęs į 2014 m. kovo 19 d. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo prašymą, kurį Teisingumo Teismas gavo 2014 m. kovo 20 d., nagrinėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 107 straipsnyje numatytą prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą,

atsižvelgęs į 2014 m. kovo 31 d. Teisingumo Teismo trečiosios kolegijos sprendimą patenkinti šį prašymą,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2014 m. balandžio 28 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— Z. Spasic, atstovaujamo advokato A. Schwarzer,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir J. Kemper,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos D. Colas ir F.-X. Bréchot,

* Proceso kalba: vokiečių.

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* L. Ventrella,

— Europos Sąjungos Tarybos, atstovaujamos P. Plaza ir Z. Kupčová,

— Europos Komisijos, atstovaujamos W. Bogensberger ir R. Troosters,

susipažinęs su generalinio advokato nuomone,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1990 m. birželio 19 d. Šengene pasirašytos ir 1995 m. kovo 26 d. įsigaliojusios Konvencijos dėl Šengeno susitarimo, 1985 m. birželio 14 d. sudaryto tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos Vyriausybių dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo, įgyvendinimo (OL L 239, 2000, p. 19; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 2 t., p. 9, toliau – KĮŠS) 54 straipsnio, skirto *ne bis in idem* principo taikymui, išaiškinimo ir dėl šios nuostatos atitikties Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 50 straipsniui.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Vokietijoje iškeltą baudžiamąją bylą prieš Z. Spasic dėl sukčiavimo Italijoje.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Chartija

3 Chartijos 50 straipsnis „Teisė nebūti du kartus teisiamam ar baudžiamam už tą pačią nusikalstamą veiką“ įtrauktas į jos VI antraštinę dalį „Teisingumas“. Jis suformuluotas taip:

„Niekas negali būti antrą kartą teisiamas ar baudžiamas už nusikalstamą veiką, dėl kurios Sąjungoje jis jau buvo galutinai išteisintas ar pripažintas kaltu pagal įstatymą.“

4 Pagal ESS 6 straipsnio 1 dalies trečią pastaipą Chartijoje nustatytos teisės, laisvės ir principai aiškinami laikantis Chartijos VII antraštinėje dalyje pateiktų bendrųjų nuostatų, reglamentuojančių jos aiškinimą ir taikymą, taip pat tinkamai atsižvelgiant į Chartijoje nurodytus paaiškinimus, kuriuose pateikti tų nuostatų šaltiniai.

5 Chartijos VII antraštinėje dalyje „Bendrosios nuostatos“ esančiame 52 straipsnyje „Teisių <...> taikymo sritis“ nustatyta:

„1. Bet koks šios Chartijos pripažintų teisių ir laisvių įgyvendinimo apribojimas turi būti numatytas įstatymo ir nekeisti šių teisių ir laisvių esmės. Remiantis proporcingumo principu, apribojimai galimi tik tuo atveju, kai jie būtini ir tikrai atitinka Sąjungos pripažintus bendrus interesus arba reikalingi kitų teisėms ir laisvėms apsaugoti.

<…>

3. Šioje Chartijoje nurodytų teisių, atitinkančių Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos garantuojamas teises, esmė ir taikymo sritis yra tokia, kaip nustatyta toje Konvencijoje. Ši nuostata nekliudo Sąjungos teisėje numatyti didesnę apsaugą.

<…>

7. Sąjungos ir valstybių narių teismai skiria deramą dėmesį išaiškinimams, kurie yra parengti siekiant nubrėžti šios Chartijos aiškinimo gaires.“

6 Su Pagrindinių teisių chartija susijusiuose išaiškinimuose (OL C 303, 2007, p. 17, toliau – Chartijos išaiškinimai) dėl Chartijos 50 straipsnio nurodyta, kad taisyklė *ne bis in idem* taikoma ne tik vienos valstybės jurisdikcijai, bet ir keleto valstybių narių jurisdikcijoms, ir tai atitinka Sąjungos teisės *acquis*. Be to, to paties 50 straipsnio išaiškinimuose aiškiai remiamasi KĮŠS 54–58 straipsniais ir patikslinta, kad labai ribotos išimtys, kuriomis šiuose straipsniuose valstybėms narėms leidžiama nukrypti nuo taisyklės *ne bis in idem*, numatytos 52 straipsnio 1 dalies horizontaliojoje sąlygoje dėl apribojimų.

KĮŠS

7 KĮŠS buvo sudaryta siekiant užtikrinti 1985 m. birželio 14 d. Šengene pasirašyto susitarimo tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos Vyriausybių dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo (OL L 239, 2000, p. 13; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 2 t., p. 9) įgyvendinimą.

8 KĮŠS 54 straipsnis įtrauktas į jos 3 skyrių „*Ne bis in idem* principo taikymas“. Šiame straipsnyje numatyta:

„Asmuo, kurio teismo procesas vienoje Susitariančiojoje Šalyje yra galutinai baigtas, už tas pačias veikas negali būti persekiojamas kitoje Susitariančiojoje Šalyje, jei jau paskirta bausmė, ji jau įvykdyta, faktiškai vykdoma arba pagal nuosprendį priėmusios Susitariančiosios Šalies įstatymus nebegali būti vykdoma.“

Protokolas dėl Šengeno *acquis* integravimo į Europos Sąjungos sistemą

9 Į Sąjungos teisę KĮŠS buvo įtraukta prie Europos Sąjungos sutarties ir Europos bendrijos steigimo sutarties Amsterdamo sutartimi pridėtu Protokolu dėl Šengeno *acquis* integravimo į Europos Sąjungos sistemą (OL C 340, 1997, p. 93, toliau – Šengeno protokolas) ir priskirta prie šio protokolo priede apibrėžtos Šengeno *acquis*. Pagal šį protokolą trylikai valstybių narių leista glaudžiau bendradarbiauti tarpusavyje Šengeno *acquis* taikymo srityje.

10 Remiantis Šengeno protokolo 1 straipsniu, KĮŠS susitariančiąja šalimi taip pat tapo Italijos Respublika.

11 Minėto protokolo 2 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„<…>

[Europos Sąjungos] Taryba, <...> laikydamasi Sutarčių atitinkamų nuostatų, apibrėžia visų nuostatų ar sprendimų, sudarančių Šengeno *acquis*, teisinius pagrindus.

Atsižvelgdamas į šias nuostatas bei sprendimus ir vadovaudamasis [Tarybos apibrėžtu teisiniu pagrindu], [Europos Sąjungos] Teisingumo Teismas vykdo įgaliojimus, suteiktus pagal atitinkamas taikytinas Sutarčių nuostatas. <…>

Kol nebus imtasi pirmiau nurodytų priemonių, nepažeidžiant 5 straipsnio 2 dalies, Šengeno *acquis* sudarančios nuostatos ar sprendimai yra laikomi teisės aktais, pagrįstais Europos Sąjungos sutarties VI antraštine dalimi.“

12 1999 m. gegužės 20 d. Tarybos sprendimas 1999/436/EB, nustatantis kiekvienos nuostatos arba sprendimo, sudarančių Šengeno *acquis*, teisinį pagrindą atsižvelgiant į atitinkamas Europos bendrijos steigimo sutarties ir Europos Sąjungos sutarties nuostatas (OL L 176, p. 17; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 1 t., p. 152), buvo priimtas taikant Šengeno protokolo 2 straipsnio 1 dalį. Iš Sprendimo 1999/436 ir jo A priedo matyti, kad Taryba nurodė ES 34 ir 31 straipsnius kaip KĮŠS 54–58 straipsnių teisinį pagrindą.

Protokolas (Nr. 19) dėl į Europos Sąjungos sistemą integruotos Šengeno *acquis*

13 Pagal prie ESV sutarties pridėtą Protokolą (Nr. 19) dėl į Europos Sąjungos sistemą integruotos [integruoto] Šengeno *acquis* (OL C 115, 2008, p. 290) 25 valstybėms narėms leista Europos Sąjungos teisinės ir institucinės sistemos pagrindu glaudžiau tarpusavyje bendradarbiauti tose srityse, kurias apima Šengeno *acquis*. Šio protokolo 2 straipsnyje nustatyta:

„Šengeno *acquis* taikoma [taikomas] 1 straipsnyje nurodytoms valstybėms narėms, nepažeidžiant 2003 m. balandžio 16 d. Stojimo akto 3 straipsnio ir 2005 m. balandžio 25 d. Stojimo akto 4 straipsnio. Taryba pakeis Šengeno susitarimais įsteigtą Vykdomąjį komitetą.“

Protokolas (Nr. 36) dėl pereinamojo laikotarpio nuostatų

14 Prie ESV sutarties pridėto Protokolo (Nr. 36) dėl pereinamojo laikotarpio nuostatų (OL C 115, 2008, p. 322) 9 straipsnis suformuluotas taip:

„Kol įsigalios Lisabonos sutartis, Sąjungos institucijų, organų ir įstaigų aktų, priimtų remiantis [ES] sutartimi, teisinė galia išlieka tol, kol įgyvendinant Sutartis šie aktai nepanaikinami, neanuliuojami arba iš dalies nepakeičiami. Tai taip pat taikoma tarp valstybių narių pagal [ES] sutartį sudarytoms konvencijoms.“

15 Šio protokolo 10 straipsnio 1 ir 3 dalyse numatyta:

„1. Kaip pereinamojo laikotarpio priemonė, susijusi su teisės aktais policijos ir teisminio bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose srityje, priimtais iki Lisabonos sutarties įsigaliojimo, nuo tos Sutarties įsigaliojimo dienos institucijų įgaliojimai bus tokie: Komisijos įgaliojimai pagal [SESV] 258 straipsnį netaikomi, o Europos Sąjungos Teisingumo Teismo įgaliojimai pagal [ES] sutarties VI antraštinę dalį, kokia ji buvo iki Lisabonos sutarties įsigaliojimo, išliks tokie patys, įskaitant tuos, kurie buvo priimti pagal [ES] 35 straipsnio 2 dalį.

<…>

3. Bet kuriuo atveju 1 dalyje nurodyta pereinamojo laikotarpio priemonė nustoja galioti po penkerių metų nuo Lisabonos sutarties įsigaliojimo.

<…>“

Pagrindų sprendimas 2002/584/TVR

16 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos (OL L 190, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 34), iš dalies pakeisto 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR (OL L 81, p. 24, toliau – Pagrindų sprendimas 2002/584), 1 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Europos arešto orderis yra teisminis sprendimas, kurį išduoda valstybė narė, kad kita valstybė narė areštuotų ir perduotų prašomą perduoti asmenį, siekiant patraukti baudžiamojon atsakomybėn arba vykdyti laisvės atėmimo bausmę, arba sprendimą dėl įkalinimo.“

17 Remiantis Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 1 dalimi, Europos arešto orderis gali būti išduotas, be kita ko, kai jau paskirta bausmė arba priimtas sprendimas dėl įkalinimo, kurių terminas bent keturi mėnesiai.

18 Atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį galima to paties Pagrindų sprendimo 3 ir 4 straipsniuose nurodytais pagrindais.

Pamatinis sprendimas 2005/214/TVR

19 Remiantis 2005 m. vasario 24 d. Tarybos pamatinio sprendimo 2005/214/TVR dėl abipusio pripažinimo principo taikymo finansinėms baudoms (OL L 76, p. 16), iš dalies pakeisto 2009 m. vasario 26 d. Tarybos pamatiniu sprendimu 2009/299/TVR (OL L 81, p. 24, toliau – Pamatinis sprendimas 2005/214), 2 konstatuojamąja dalimi, „abipusio pripažinimo principas turėtų būti taikomas teisminių arba administracinių institucijų skiriamoms finansinėms baudoms, siekiant palengvinti sprendimų dėl tokių baudų vykdymą valstybėje narėje, kuri nėra valstybė, kurioje baudos yra paskirtos“.

Pamatinis sprendimas 2008/909/TVR

20 2008 m. lapkričio 27 d. Tarybos pamatinio sprendimo 2008/909/TVR dėl nuosprendžių baudžiamosiose bylose tarpusavio pripažinimo principo taikymo skiriant laisvės atėmimo bausmes ar su laisvės atėmimu susijusias priemones, siekiant jas vykdyti Europos Sąjungoje (OL L 327, p. 27), 3 straipsnyje nustatyta:

„1. Šio pamatinio sprendimo tikslas – nustatyti taisykles, pagal kurias valstybė narė, siekdama sudaryti palankesnes sąlygas socialinei nuteistojo asmens reabilitacijai, pripažįsta nuosprendį ir vykdo bausmę.

2. Šis pamatinis sprendimas taikomas, jei nuteistasis asmuo yra išduodančiojoje valstybėje arba vykdančiojoje valstybėje.

<…>“

Pamatinis sprendimas 2009/948/TVR

21 2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos pamatinio sprendimo 2009/948/TVR dėl jurisdikcijos įgyvendinimo kolizijų baudžiamuosiuose procesuose prevencijos ir sprendimo (OL L 328, p. 42) 3 konstatuojamojoje dalyje įtvirtinta:

„Šiame pamatiniame sprendime numatytomis priemonėmis turėtų būti siekiama užkirsti kelią atvejams, kai to paties asmens atžvilgiu dėl tų pačių bylos aplinkybių vyksta paralelūs baudžiamieji procesai skirtingose valstybėse narėse, dėl ko gali būti priimti galutiniai sprendimai dėl proceso baigties dviejose ar daugiau valstybių narių. Todėl šiuo pamatiniu sprendimu siekiama užkirsti kelią *ne bis in idem* principo pažeidimams, kaip nustatyta [KĮŠS] 54 straipsnyje <…>“

22 Remiantis šio pamatinio sprendimo 5 straipsnio 1 dalimi, kai valstybės narės kompetentinga institucija turi pagrįstų priežasčių manyti, kad vyksta paralelus procesas kitoje valstybėje narėje, ji susisiekia su tos kitos valstybės narės kompetentinga institucija, kad būtų patvirtinta, jog toks paralelus procesas vyksta, siekdama pradėti tiesiogines konsultacijas.

Nacionalinė teisė

Vokietijos teisė

23 Baudžiamojo kodekso (*Strafgesetzbuch*) 7 straipsnio „Taikymas kitoms užsienyje padarytoms nusikalstamoms veikoms“ 1 dalyje nustatyta:

„Vokietijos baudžiamoji teisė taikoma užsienyje prieš Vokietijos pilietį padarytoms nusikalstamoms veikoms, jeigu veika taip pat baudžiama pagal jos padarymo vietos valstybės teisę arba veikos padarymo vietoje negalioja jokia baudžiamoji jurisdikcija.“

24 Baudžiamojo kodekso 263 straipsnis „Sukčiavimas“ suformuluotas taip:

„(1) Tas, kas, siekdamas neteisėtos turtinės naudos sau ar kitam asmeniui, padarė žalos trečiojo asmens turtui suklaidindamas tą asmenį arba nepašalinęs klaidos dėl to, kad nurodė netikrus faktus, iškraipė arba nuslėpė tikrus faktus, baudžiamas laisvės atėmimu iki penkerių metų arba bauda.

<…>

(3) Labai sunkiais atvejais baudžiama laisvės atėmimu nuo šešių mėnesių iki dvejų metų.

1. Atvejis paprastai laikomas labai sunkiu, kai veika padaroma vykdant profesinę veiklą arba dalyvaujant organizuotoje grupėje <…>“

25 Remiantis 1998 m. rugpjūčio 6 d. Įstatymo dėl kreipimosi į Europos Bendrijų Teisingumo Teismą dėl prejudicinių sprendimų dėl policijos ir teismų bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose pagal ES 35 straipsnį (*Gesetz betreffend die Anrufung des Gerichtshofs der Europäischen Gemeinschaften im Wege des Vorabentscheidungsverfahrens auf dem Gebiet der polizeilichen Zusammenarbeit und der justitiellen Zusammenarbeit in Strafsachen nach Art. 35 des EU-Vertrages*; *BGBl.* 1998 I, p. 2035) 1 straipsniu, bet kuris Vokietijos teismas gali pateikti Teisingumo Teismui prašymą priimti prejudicinį sprendimą ES 35 straipsnyje numatytoje srityje dėl pamatinių sprendimų galiojimo ir aiškinimo, dėl į šią sritį patenkančių konvencijų aiškinimo arba dėl joms vykdyti priimtų priemonių galiojimo ir aiškinimo.

Italijos teisė

26 Baudžiamojo kodekso 640 straipsnio „Sukčiavimas“ 1 dalyje nustatyta:

„Tas, kas, panaudodamas kitą asmenį suklaidinusią gudrybę ar apgaulę, gauna nepagrįstos naudos sau ar kitam ir tuo padaro žalos trečiajam asmeniui, baudžiamas laisvės atėmimu nuo šešių mėnesių iki trejų metų ir bauda nuo 51 iki 1 032 EUR.

<…>“

27 Baudžiamojo proceso kodekso 444 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Kaltinamasis ir prokuroras gali prašyti teismo skirti nurodytos rūšies ir dydžio alternatyvią bausmę, daugiausia trečdaliu sumažintą baudą arba laisvės atėmimo bausmę, jeigu pastaroji, atsižvelgiant į aplinkybes ir sumažinus daugiausia trečdaliu, atskirai arba kartu su bauda neviršija penkerių metų.“

28 Pagal Baudžiamojo proceso kodekso 656 straipsnio 5 dalį prokuratūra sustabdo trumpesnės nei trejų metų laisvės atėmimo bausmės vykdymą. Jei nuteistasis nepateikia prašymo skirti įkalinimui alternatyvią priemonę, prokuratūra atšaukia vykdymo sustabdymą, remdamasi šio kodekso 656 straipsnio 8 dalimi.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

29 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą ir Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, kad Serbijos pilietis Z. Spasic persekiojamas *Staatsanwaltschaft Regensburg* (Regensburgo (Vokietija) prokuratūra) dėl 2009 m. kovo 20 d. Milane (Italija) dalyvaujant organizuotoje grupėje padaryto sukčiavimo. Z. Spasic bendrininkas susisiekė su nukentėjusiu Vokietijos piliečiu Wolfgang Soller ir šis Z. Spasic perdavė 40 000 EUR smulkiomis kupiūromis mainais į 500 EUR banknotus; vėliau paaiškėjo, kad pastarieji buvo padirbti.

30 2009 m. rugpjūčio 27 d. Insbruko (Austrija) prokuratūra dėl Z. Spasic išdavė Europos arešto orderį dėl kitų analogišku būdu įvykdytų nusikaltimų, o 2009 m. spalio 8 d. jis buvo sulaikytas Vengrijoje ir perduotas Austrijos valdžios institucijoms. Pastarojoje valstybėje narėje 2010 m. rugpjūčio 26 d. nuosprendžiu jis buvo nuteistas septynerių metų ir šešių mėnesių laisvės atėmimo bausme; šis nuosprendis įsiteisėjo.

31 2010 m. vasario 25 d. *Amtsgericht Regensburg* (Regensburgo apylinkės teismas) išdavė nacionalinį arešto orderį dėl Milane padaryto sukčiavimo, o remdamasi šiuo orderiu Regensburgo prokuratūra 2010 m. kovo 5 d. išdavė Europos arešto orderį.

32 2012 m. birželio 18 d. nuosprendžiu – šis nuosprendis įsiteisėjo 2012 m. liepos 7 d. – *Tribunale ordinario di Milano* (Milano (Italija) teismas) skyrė Z. Spasic, kuris teisme nedalyvavo, vienų metų laisvės atėmimo bausmę ir 800 EUR baudą už 2009 m. kovo 20 d. Milane padarytą sukčiavimą. Iš šio Milano teismo nuosprendžio matyti, kad įkalintas Austrijoje Z. Spasic prisipažino raštu, ir, atsižvelgęs į tai, nacionalinis teismas taikė Baudžiamojo kodekso 640 straipsnį ir Baudžiamojo proceso kodekso 444 straipsnį. Prie *Tribunale ordinario di Milano* veikianti prokuratūra, remdamasi Baudžiamojo proceso kodekso 656 straipsnio 5 dalimi, sustabdė bausmės vykdymą.

33 2013 m. sausio 5 d. ta pati prokuratūra atšaukė vykdymo sustabdymą ir nurodė įkalinti nuteistąjį, kad šis atliktų minėtą vienų metų laisvės atėmimo bausmę ir sumokėtų 800 EUR baudą.

34 2013 m. lapkričio 20 d. *Amtsgericht Regensburg* dėl Z. Spasic išdavė naują platesnio taikymo nacionalinį arešto orderį; jo I punkte buvo nurodytas 2010 m. vasario 25 d. nacionaliniame arešto orderyje jau minėtas 2009 m. kovo 20 d. organizuotos grupės Milane padarytas sukčiavimas prieš W. Soller, o II punkte buvo nurodytos kitos veikos.

35 Z. Spasic laikinai suimtas Vokietijoje nuo 2013 m. gruodžio 6 d., kai vykdydamos 2010 m. kovo 5 d. Europos arešto orderį Austrijos valdžios institucijos perdavė jį Vokietijos valdžios institucijoms.

36 Z. Spasic *Amtsgericht Regensburg* apskundė sprendimą palikti jį suimtą ir iš esmės nurodė, kad pagal *ne bis in idem* principą jis negalėjo būti persekiojamas Vokietijoje už 2009 m. kovo 20 d. Milane padarytą veiką, nes dėl jo tos pačios veikos *Tribunale ordinario di Milano* jau priėmė galutinį nuosprendį, kuris tapo vykdytinas.

37 2014 m. sausio 13 d. nutartimi *Amtsgericht Regensburg* atmetė jo skundą ir perdavė bylą *Landgericht Regensburg* (Regensburgo apygardos teismas). 2014 m. sausio 23 d. Z. Spasic banko pavedimu sumokėjo *Tribunale ordinario di Milano* jam skirtą 800 EUR baudą ir pateikė *Landgericht Regensburg* sumokėjimo įrodymą.

38 2014 m. sausio 28 d. sprendimu *Landgericht Regensburg* paliko galioti *Amtsgericht Regensburg* nutartį ir nurodė, kad suėmimas gali būti pateisintas 2013 m. lapkričio 20 d. arešto orderio I punkte nurodyta veika, t. y. 2009 m. kovo 20 d. Milane padaryta ir *Tribunale ordinario di Milano* nuosprendyje nurodyta veika.

39 Šį *Landgericht Regensburg* sprendimą Z. Spasic apskundė *Oberlandesgericht Nürnberg* (Niurnbergo apeliacinis apygardos teismas). Jis iš esmės nurodė, kad ribojamosiomis KĮŠS 54 straipsnio nuostatomis negalima teisėtai apriboti Chartijos 50 straipsnio taikymo srities ir kad sumokėjęs 800 EUR baudą jis turi būti paleistas į laisvę.

40 Anot prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo (šiuo klausimu jis remiasi nusistovėjusia *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas) praktika), KĮŠS 54 straipsnis yra ribojamoji nuostata, kaip ji suprantama pagal Chartijos 52 straipsnio 1 dalį. Dėl šios priežasties Chartijos 50 straipsnyje įtvirtintas *ne bis in idem* principas taikomas KĮŠS 54 straipsnyje numatytomis sąlygomis. Tačiau šis teismas pažymi, kad Teisingumo Teismas niekada nesprendė nei dėl KĮŠS 54 straipsnio atitikties Chartijos 50 straipsniui, nei dėl aplinkybės, kad asmuo, kuriam vienu nuosprendžiu skirta įkalinimo bausmė ir bauda, įvykdė tik antrąją bausmę, reikšmės.

41 Šiomis aplinkybėmis *Oberlandesgericht Nürnberg* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar [KĮŠS] 54 straipsnis suderinamas su [Chartijos] 50 straipsniu, kiek pagal jį *ne bis in idem* principas taikomas su sąlyga, kad apkaltinamojo nuosprendžio priėmimo atveju paskirta bausmė jau yra įvykdyta, faktiškai vykdoma arba pagal nuosprendį priėmusios valstybės teisės aktus nebegali būti vykdoma?

2. Ar [KĮŠS] 54 straipsnyje įtvirtinta minėta sąlyga laikoma įvykdyta ir tuo atveju, jei buvo įvykdyta tik viena nuosprendį priėmusioje valstybėje paskirtos iš dviejų savarankiškų dalių (šiuo atveju – laisvės atėmimo bausmės ir baudos) susidedančios bausmės dalis (šiuo atveju – bauda)?“

Dėl Teisingumo Teismo jurisdikcijos

42 Iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad šis prašymas pagrįstas SESV 267 straipsniu, o pateikti klausimai susiję su KĮŠS, t. y. konvencija, patenkančia į ES sutarties (iki Lisabonos sutarties įsigaliojimo taikyta redakcija) VI antraštinės dalies taikymo sritį.

43 Šiuo klausimu neginčytina, kad SESV 267 straipsnyje numatyta sistema taikytina Teisingumo Teismo jurisdikcijai priimti prejudicinius sprendimus pagal iki 2014 m. gruodžio 1 d. galiojusį ES 35 straipsnį, atsižvelgiant į šioje nuostatoje numatytas sąlygas (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Santesteban Goicoechea*, C-296/08 PPU, EU:C:2008:457, 36 punktą).

44 Iš 1999 m. gegužės 1 d. *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* (OL L 114, p. 56) paskelbto pranešimo dėl Amsterdamo sutarties įsigaliojimo datos matyti, kad Vokietijos Federacinė Respublika padarė pareiškimą pagal ES 35 straipsnio 2 dalį, kuriuo ji pripažino Teisingumo Teismo jurisdikciją nagrinėti bylas remiantis ES 35 straipsnio 3 dalies b punkte numatyta tvarka.

45 Šiomis aplinkybėmis vien tai, kad sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą neminimas ES 35 straipsnis, o nurodomas tik SESV 267 straipsnis, negali lemti Teisingumo Teismo jurisdikcijos atsakyti į *Oberlandesgericht Nürnberg* pateiktus klausimus nebuvimo (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Santesteban Goicoechea*, EU:C:2008:457, 38 punktą).

46 Iš visų šių argumentų aišku, kad Teisingumo Teismas turi jurisdikciją atsakyti į pateiktus klausimus.

Dėl sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūros

47 *Oberlandesgericht Nürnberg* paprašė, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą būtų nagrinėjamas pagal sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą, numatytą Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 23a straipsnyje ir jo Procedūros reglamento 107 straipsnyje.

48 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo prašymą motyvavo tuo, kad Z. Spasic suėmimo pagrįstumas priklauso nuo Teisingumo Teismo atsakymų į prejudicinius klausimus.

49 2014 m. kovo 31 d. sprendimu Teisingumo Teismas, vadovaudamasis teisėjo pranešėjo siūlymu ir išklausęs generalinį advokatą, pagal SESV 267 straipsnio 4 dalį ir Procedūros reglamento 107 straipsnį nusprendė patenkinti nacionalinio teismo prašymą nagrinėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pagal sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.

Dėl prejudicinių klausimų

50 Pirmiausia pažymėtina, kad nors pagal KĮŠS 54 straipsnį nustatyta *ne bis in idem* principo taikymo sąlyga, kad bausmė nebegali būti vykdoma, ši sąlyga netaikoma pagrindinėje byloje, nes iš Teisingumo Teismui pateiktoje bylos medžiagoje esančių duomenų, patvirtintų per teismo posėdį, matyti, kad pagal Italijos teisę Z. Spasic šioje valstybėje narėje skirtą laisvės atėmimo bausmę dar galima įvykdyti.

Dėl pirmojo klausimo

51 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar KĮŠS 54 straipsnis, kuriame nustatyta *ne bis in idem* principo taikymo sąlyga, kad apkaltinamojo nuosprendžio priėmimo atveju paskirta bausmė „jau yra įvykdyta“, „faktiškai vykdoma“ arba nebegali būti vykdoma (toliau – vykdymo sąlyga), suderinamas su Chartijos 50 straipsniu, kuriuo užtikrinamas šis principas.

52 Šiuo klausimu pažymėtina, kad KĮŠS 54 straipsnio formuluotė skiriasi nuo Chartijos 50 straipsnio formuluotės tuo, kad nustatyta *ne bis in idem* principo taikymo vykdymo sąlyga.

53 Teisingumo Teismas yra pripažinęs, kad Chartijos 50 straipsnyje skelbiamo *ne bis in idem* principo taikymas baudžiamiesiems persekiojimams, kaip antai persekiojimui, kuris yra pagrindinės bylos dalykas, suponuoja, jog galutiniu nuosprendžiu kaltinamajam nustatytos baudžiamosios priemonės (Sprendimo *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 33 punktas), ir nagrinėjamoje byloje tai neginčijama.

54 Šiomis aplinkybėmis siekiant atsakyti į pirmąjį klausimą pirmiausia reikia priminti, kad Chartijos išaiškinimuose dėl jos 50 straipsnio, kurie pagal ESS 6 straipsnio 1 dalies trečią pastraipą ir Chartijos 52 straipsnio 7 dalį parengti siekiant nubrėžti Chartijos aiškinimo gaires ir kuriems Sąjungos ir valstybių narių teismai turi skirti deramą dėmesį, KĮŠS 54 straipsnis aiškiai minimas tarp nuostatų, numatytų Chartijos 52 straipsnio 1 dalies horizontaliojoje sąlygoje.

55 Vadinasi, KĮŠS 54 straipsnyje įtvirtinta papildoma sąlyga yra su Chartijos 50 straipsniu suderinamas *ne bis in idem* principo apribojimas, nes jį apima Chartijos išaiškinimai dėl jos 50 straipsnio, į kuriuos tiesiogiai daroma nuoroda ESS 6 straipsnio 1 dalyje ir Chartijos 52 straipsnio 7 dalyje. Bet kuriuo atveju, neatsižvelgiant į Chartijos išaiškinimų dėl jos 50 straipsnio formuluotę, vykdymo sąlyga, kuria šiuo 50 straipsniu garantuojama platesnė apsauga susiejama su papildoma sąlyga, yra šiame straipsnyje įtvirtintos teisės apribojimas, kaip tai suprantama pagal Chartijos 52 straipsnį.

56 Remiantis Chartijos 52 straipsnio 1 dalies pirmu sakiniu, bet koks šios Chartijos pripažintų teisių ir laisvių įgyvendinimo apribojimas turi būti numatytas įstatymo ir nekeisti šių teisių ir laisvių esmės. Pagal tos pačios dalies antrą sakinį, remiantis proporcingumo principu, teisių ir laisvių apribojimai galimi tik tuo atveju, kai jie būtini ir tikrai atitinka Sąjungos pripažintus bendruosius interesus arba reikalingi kitų teisėms ir laisvėms apsaugoti.

57 Nagrinėjamu atveju aišku, kad *ne bis in idem* principo apribojimas turi būti laikomas numatytu įstatymo, kaip reikalaujama pagal Chartijos 52 straipsnio 1 dalį, nes jis įtvirtintas KĮŠS 54 straipsnyje.

58 Kiek tai susiję su minėto principo esme, pažymėtina, kaip savo pastabose nurodė Vokietijos ir Prancūzijos vyriausybės, kad KĮŠS 54 straipsnyje numatyta vykdymo sąlyga nekvestionuojamas pats *ne bis in idem* principas. Iš tiesų minėta sąlyga siekiama išvengti, kad asmuo, dėl kurio priimtas galutinis nuosprendis vienoje susitariančiojoje šalyje, nebūtų toliau persekiojamas už tas pačias veikas kitoje susitariančiojoje šalyje ir galiausiai liktų nenubaustas, kai pirmoji nuosprendį priėmusi valstybė skirtos bausmės neįvykdo (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Kretzinger*, C-288/05, EU:C:2007:441, 51 punktą).

59 Darytina išvada, kad tokia nuostata, kaip KĮŠS 54 straipsnis, laikytina nepažeidžiančia Chartijos 50 straipsnyje įtvirtinto *ne bis in idem* principo esmės.

60 Vis dėlto reikia patikrinti, ar KĮŠS 54 straipsnyje įtvirtinta vykdymo sąlyga nustatytas apribojimas yra proporcingas, o tam pirmiausia reikia išnagrinėti, ar šią nuostatą galima laikyti atitinkančia bendrąjį interesą, kaip numatyta Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje, ir, jei taip, ar ja nepažeidžiamas proporcingumo principas, kaip to reikalaujama pagal tą pačią nuostatą.

61 Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad pagal ESS 3 straipsnio 2 dalį Sąjunga savo piliečiams siūlo vidaus sienų neturinčią laisvės, saugumo ir teisingumo erdvę, kurioje laisvas asmenų judėjimas užtikrinamas kartu taikant atitinkamas išorės sienų kontrolės, prieglobsčio suteikimo, imigracijos ir nusikalstamumo prevencijos ir kovos su nusikalstamumu priemones.

62 Kaip matyti iš SESV 67 straipsnio 3 dalies, Sąjungai nustatyta užduotis tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve lemia būtinumą Sąjungai stengtis užtikrinti aukštą saugumo lygį prevencijos ir kovos su nusikalstamumu, rasizmu ir ksenofobija priemonėmis, policijos ir teisminių institucijų bei kitų

kompetentingų valdžios institucijų veiklos koordinavimo ir bendradarbiavimo priemonėmis, taip pat tarpusavyje pripažįstant teismo sprendimus baudžiamosiose bylose, o prireikus – derinant baudžiamuosius įstatymus.

63 KĮŠS 54 straipsnyje numatyta vykdymo sąlyga patenka į šį kontekstą, nes, kaip priminta šio sprendimo 58 punkte, ja siekiama išvengti, kad laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje vienoje Sąjungos valstybėje narėje galutiniu nuosprendžiu nuteisti asmenys galėtų likti nenubausti.

64 Taigi negalima ginčyti, kad KĮŠS 54 straipsnyje numatyta vykdymo sąlyga yra tinkama užsibrėžtam tikslui pasiekti. Iš tiesų, skirtos bausmės nevykdymo atveju leidžiant susitariančiosios šalies valdžios institucijoms persekioti už tas pačias veikas asmenį, dėl kurio kitoje susitariančiojoje valstybėje priimtas galutinis nuosprendis, išvengiama pavojaus, kad nuteistasis liks nenubaustas dėl to, kad išvyko iš nuteisimo vietos valstybės.

65 Kalbant apie vykdymo sąlygos būtinumą siekiant bendrojo intereso tikslo išvengti, kad laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje vienoje Sąjungos valstybėje narėje galutiniu nuosprendžiu nuteisti asmenys liktų nenubausti, pažymėtina, kad, kaip nurodė Komisija pastabose raštu ir per posėdį, Sąjungos lygiu, be abejonės, yra daugybė priemonių, skirtų valstybių narių bendradarbiavimui baudžiamosiose bylose palengvinti.

66 Šiuo klausimu primintinas Pamatinis sprendimas 2009/948, kurio 5 straipsniu įvairių valstybių narių, vienu metu ketinančių įgyvendinti savo jurisdikciją vykdyti baudžiamąjį procesą dėl tų pačių veikų, valdžios institucijos įpareigojamos pradėti tiesiogines konsultacijas, kad būtų pasiektas konsensusas dėl veiksmingo sprendimo, kurio tikslas – išvengti paralelių procesų neigiamų padarinių.

67 Tokios tiesioginės konsultacijos gali, viena vertus, lemti, kad galutinį nuosprendį priėmusio teismo buvimo valstybės narės valdžios institucijos išduos Europos arešto orderį, remdamosi Pagrindų sprendimu 2002/548, kad būtų įvykdyta skirta bausmė. Kita vertus, remiantis pamatiniais sprendimais 2005/214 ir 2008/909, tos pačios konsultacijos gali lemti, kad vienos valstybės narės baudžiamųjų bylų teismo skirta bausmė bus vykdoma kitoje valstybėje narėje (dėl Pamatinio sprendimo 2005/214 aiškinimo žr. Sprendimą *Baláž*, C-60/12, EU:C:2013:733).

68 Tačiau šiomis savitarpio pagalbos priemonėmis nenustatyta vykdymo sąlyga, analogiška įtvirtintajai KĮŠS 54 straipsnyje, todėl jomis negalima visiškai pasiekti užsibrėžto tikslo.

69 Iš tiesų, nors šiais mechanizmais palengvinamas sprendimų vykdymas Sąjungoje, keliamos įvairios jų naudojimo sąlygos, ir jis galiausiai priklauso nuo galutinį nuosprendį priėmusio teismo buvimo valstybės narės sprendimo, nes šiai valstybei narei pagal Sąjungos teisę nenustatyta pareiga užtikrinti šiuo nuosprendžiu skirtos bausmės veiksmingą vykdymą. Taigi minėtais pamatiniais sprendimais šiai valstybei narei suteiktomis galimybėmis neužtikrinama, kad laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje Sąjungoje galutiniu nuosprendžiu nuteisti asmenys neišvengs bausmės, jei nuosprendį priėmusi pirmoji valstybė narė neįvykdo skirtos bausmės.

70 Be to, nors pagal Pamatinį sprendimą 2008/909 galima siekti įvykdyti laisvės atėmimo bausmę kitoje valstybėje narėje nei nuosprendį priėmusio teismo buvimo valstybė narė, pagal šio pamatinio sprendimo 4 straipsnį šiai galimybei įgyvendinti reikalaujama, pirma, nuteistojo asmens sutikimo ir, antra, nuosprendį priėmusios valstybės įsitikinimo, kad vykdančiajai valstybei vykdant bausmę bus sudarytos palankios sąlygos užtikrinti socialinę nuteistojo asmens reabilitaciją. Vadinasi, šiuo pamatiniu sprendimu sukurtos sistemos pagrindinis tikslas nėra kovoti su Sąjungoje galutiniu nuosprendžiu nuteistų asmenų nebaudžiamumu ir ji negali užtikrinti šio tikslo visiško įgyvendinimo.

71 Taip pat svarbu pabrėžti, kad KĮŠS įtvirtinta vykdymo sąlyga reiškia, kad jeigu dėl konkrečių bylos aplinkybių ir pirmąjį nuosprendį priėmusios valstybės veiksmų skirta bausmė buvo įvykdyta arba faktiškai vykdoma, prireikus naudojant Sąjungos teisėje numatytas bausmių vykdymo palengvinimo

priemones, asmuo, galutinai nuteistas valstybėje narėje, nebegali būti persekiojamas dėl tų pačių veikų kitoje valstybėje narėje. Vadinasi, toks persekiojimas pagal KĮŠS 54 straipsniu įtvirtintą tvarką bus vykdomas tik jeigu pagal šiuo metu Sąjungos teisėje numatytą sistemą dėl kokios nors priežasties nepavyktų išvengti Sąjungoje galutiniu nuosprendžiu nuteistų asmenų nebaudžiamumo.

72 Vadinasi, KĮŠS 54 straipsnyje numatyta vykdymo sąlyga neviršijama tai, kas būtina siekiant tarptautiniu mastu išvengti Sąjungos valstybėje narėje galutiniu nuosprendžiu nuteistų asmenų nebaudžiamumo.

73 Vis dėlto, taikant KĮŠS 54 straipsnyje numatytą vykdymo sąlygą konkrečiu atveju, negalima atmesti galimybės, kad remdamiesi ESS 4 straipsnio 3 dalimi ir Komisijos minėtomis Sąjungos antrinėje teisėje įtvirtintomis baudžiamosios teisės priemonėmis kompetentingi nacionaliniai teismai susisieks tarpusavyje ir pradės konsultacijas siekdami patikrinti, ar pirmąjį nuosprendį priėmusi valstybė narė tikrai ketina įvykdyti skirtas bausmes.

74 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą atsakytina taip: KĮŠS 54 straipsnis, kuriame nustatyta *ne bis in idem* principo taikymo sąlyga, kad apkaltinamojo nuosprendžio priėmimo atveju paskirta bausmė „jau yra įvykdyta“ arba „faktiškai vykdoma“, suderinamas su Chartijos 50 straipsniu, kuriuo užtikrinamas šis principas.

Dėl antrojo klausimo

75 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar KĮŠS 54 straipsnis aiškintinas taip, kad tik sumokėjus baudą, skirtą asmeniui kitos valstybės narės teismo tuo pačiu nuosprendžiu, kuriuo jam taip pat skirta laisvės atėmimo bausmė, bet neįvykdžius pastarosios negalima teigti, kad bausmė buvo įvykdyta arba faktiškai vykdoma, kaip numatyta šioje nuostatoje.

76 Siekiant atsakyti į šį klausimą pirmiausia primintina, kad valstybių narių baudžiamoji ir baudžiamojo proceso teisė nebuvo suderinta Sąjungos lygiu.

77 KĮŠS 54 straipsnyje įtvirtintu *ne bis in idem* principu siekiama ne tik išvengti, kad laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje vienoje Sąjungos valstybėje narėje galutiniu nuosprendžiu nuteisti asmenys liktų nenubausti, bet taip pat užtikrinti teisinį saugumą gerbiant viešosios valdžios institucijų sprendimus, kurie tapo galutiniai, nesant valstybių narių baudžiamųjų įstatymų visiško ar dalinio suderinimo.

78 Pagrindinės bylos aplinkybėmis, kaip per posėdį patvirtino Italijos vyriausybė, Z. Spasic buvo skirtos dvi pagrindinės bausmės: laisvės atėmimas ir bauda.

79 Net nesant valstybių narių baudžiamųjų įstatymų suderinimo, pagal nusistovėjusią teismo praktiką iš vienodo Sąjungos teisės taikymo reikalavimo išplaukia, kad jeigu atitinkamoje nuostatoje nėra aiškios nuorodos į šių valstybių teisę, ji visoje Sąjungoje turi būti aiškinama autonomiškai ir vienodai, atsižvelgiant į nuostatos, kurioje ji pavartota, kontekstą ir siekiamą tikslą (šiuo klausimu žr. sprendimų *van Esbroeck*, C-436/04, EU:C:2006:165, 35 punktą; *Mantello*, C-261/09, EU:C:2010:683, 38 punktą ir *Baláž*, C-60/12, EU:C:2013:733, 26 punktą).

80 Nors KĮŠS 54 straipsnyje vartojant vienaskaitą nustatyta, kad „bausmė“ turi būti „įvykdyta“, ši nuostata akivaizdžiai apima atvejį, kai buvo skirtos dvi pagrindinės bausmės, kaip tai įvyko pagrindinėje byloje, t. y. laisvės atėmimas ir nurodymas sumokėti baudą.

81 Dėl kitokio aiškinimo KĮŠS 54 straipsnyje įtvirtintas *ne bis in idem* principas netektų prasmės, ir tinkamas šio straipsnio taikymas taptų neįmanomas.

82 Iš to darytina išvada, kad jeigu viena iš dviejų skirtų bausmių nebuvo „įvykdyta“, kaip tai suprantama pagal KĮŠS 54 straipsnį, šios sąlygos negalima laikyti įvykdyta.

83 Kalbant apie tai, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamas atvejis atitinka KĮŠS 54 straipsnyje taip pat numatytą sąlygą, jog norint taikyti *ne bis in idem* principą bausmė turi būti „faktiškai vykdoma“, pažymėtina, kad aišku, jog Z. Spasic Italijoje net nebuvo pradėjęs atlikti jam skirtos laisvės atėmimo bausmės (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Kretzinger*, EU:C:2007:441, 63 punktą).

84 Jei skirtos dvi pagrindinės bausmės, taip pat negalima teigti, kad sumokant baudą bausmė „faktiškai vykdoma“, kaip tai suprantama pagal KĮŠS 54 straipsnį.

85 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą atsakytina taip: KĮŠS 54 straipsnis aiškintinas taip, kad vien sumokėjus baudą, skirtą asmeniui kitos valstybės narės teismo tuo pačiu nuosprendžiu, kuriuo jam taip pat skirta laisvės atėmimo bausmė, bet neįvykdžius pastarosios negalima teigti, kad bausmė buvo įvykdyta arba faktiškai vykdoma, kaip numatyta šioje nuostatoje.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

86 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **1990 m. birželio 19 d. Šengene pasirašytos ir 1995 m. kovo 26 d. įsigaliojusios Konvencijos dėl Šengeno susitarimo, 1985 m. birželio 14 d. sudaryto tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos Vyriausybių dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo, įgyvendinimo 54 straipsnis, kuriuo nustatyta *ne bis in idem* principo taikymo sąlyga, kad apkaltinamojo nuosprendžio priėmimo atveju paskirta bausmė „jau yra įvykdyta“ arba „faktiškai vykdoma“, suderinamas su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 50 straipsniu, kuriuo užtikrinamas šis principas.**

2. **Minėtos konvencijos 54 straipsnis aiškintinas taip, kad vien sumokėjus baudą, skirtą asmeniui kitos valstybės narės teismo tuo pačiu nuosprendžiu, kuriuo jam taip pat skirta laisvės atėmimo bausmė, bet neįvykdžius pastarosios negalima teigti, kad bausmė buvo įvykdyta arba faktiškai vykdoma, kaip numatyta šioje nuostatoje.**

Parašai.